

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4399/2020
08.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је пуномоћник Вучић Поповић, адвокат у ..., против тужене ВВ из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Драган Пантић, адвокат у ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 480/19 од 09.06.2020. године, у седници већа од 08.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 480/19 од 09.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину П2 102/19 од 13.09.2019. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима исплати на име регреса за период од августа 2010. године до децембра 2013. године појединачне месечне износе са законском затезном каматом како је наведено у изреци; ставом другим изреке одбијен је део тужбеног захтева за исплату за период од јануара до јула 2010. године; ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове поступка у износу од 321.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 480/19 од 09.06.2020. године укинута је првостепена пресуда и пресуђено тако што је обавезана тужена да тужиоцима солидарно са ГГ, који је обавезан пресудом Основног суда у Неготину П2 29/18 од 17.01.2019. године, исплати на име регреса за период од 16. јула 2010. године до марта 2011. године појединачне месечне износе са законском затезном каматом како је наведено у изреци и на име накнаде трошкова поступка износ од 252.830,00 динара и самостално износ од 29.250,00 динара, а одбијен је део тужбеног захтева за исплату за период од јануара 2010. године до 15.07.2010. године и од априла 2011. године до децембра 2013. године.

Против наведене другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном након отварања расправе пред другостепеним судом, ГГ и тужена ВВ живели су у ванбрачној заједници од 1995. године до 2011. године. Имају сина ДД, рођеног ...1996. године, и кћерку ЂЂ, рођену ...1998. године. Тужиоци су родитељи ГГ. ВВ и ГГ су почетком 2010. године отишли на рад у Републику ..., а малолетну децу су оставили тужиоцима на чување. Тужиоци су издржавали малолетну децу, а родитељи нису давали новац за издржавање иако су остваривали зараду од око 1.700,00 евра месечно. У априлу 2011. године заједница живота између ВВ и ГГ је престала, а ГГ се вратио у Републику Србију. Након повратка ГГ је живео са децом у ...

Пресудом Основног суда у Неготину П2 451/11 од 06.09.2013. године малолетни ДД и ЂЂ поверени су ГГ ради вршења родитељског права, ВВ је обавезана да доприноси дечијем издржавању за мал. ДД у износу од 14.000,00 динара и за мал. ЂЂ у износу од 12.000,00 динара месечно, почев од 06.09.2013. године док за то постоје законски услови.

На основу налаза и мишљења вештака утврђено је да је за дечије издржавање у периоду од 01.01.2010. године до 31.12.2014. године за свако дете потребан износ од 982.758,40 динара, односно да обавеза сваког од родитеља износи 491.379,20 динара за свако дете. Месечни износи издржавања утврђени су на основу износа месечне накнаде коју остварује хранитељ.

Према становишту другостепеног суда, тужбени захтев је усвојен у укупном износу од 155.787,06 динара за период од 16. јула 2010. године до марта 2011. године на основу члана 165. става 2. ПЗ. За период пре 16. јула 2010. године потраживање тужилаца је застарело на основу члана 372. става 1. ЗОО, а за период од априла 2011. године до децембра 2013. године је неосновано јер је ГГ наставио да издржава децу.

Тужиоци имају право на регрес за дато издржавање на основу члана 165. става 2. ПЗ јер нису испуњени услови из члана 154. става 2. ПЗ за установљавање обавезе тужилаца за давање дечијег издржавања. Тужена и отац деце ГГ су имали довољно средстава за живот јер су у Републици ... остваривали приходе, па није наступила правна обавеза тужилаца, као бабе и деде, да издржавају малолетну децу. Стога нису основани ревизијски наводи којима се истиче да тужиоци, сходно члану 213. ЗОО, немају право на регресно потраживање. Како је утврђено да су тужиоци издржавали малолетну децу и да су родитељи деце имали довољно средстава за дечије издржавање, побијаном пресудом је делимично усвојен тужбени захтев за исплату на име регреса за период од 16. јула 2010. године до марта 2011. године. Другостепени суд је одлучујући о приговору застарелости погрешно применио члан 372. става 1. ЗОО. Како тужиоци не остварују право на регрес на основу института законске суброгације, не примењује се члан 372. став 1. ЗОО. Право тужилаца на регрес установљено је чланом 165. ставом 1. ПЗ, па како није одређен рок застарелости, примењује се општи рок застарелости од

10 година из члана 371. ЗОО. Наведена погрешна примена материјалног права, сходно члану 395. у вези члана 419. ЗПП, не утиче на одлуку Врховног касационог суда јер тужиоци нису изјављивали правне лекове. Имајући у виду да су тужиоци исплату регреса захтевали за сваки месец појединачно, законска затезна камата је досуђена, на основу правилне примене члана 277. става 1. ЗОО, од доспелости сваког појединачног износа до исплате.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић